

Adele

Herään joka-aamuiseen korvia särkevään ääneen. En yhtään jaksaisi nousta tänään, mutta minun on pakko sammuttaa tuo hirveä meteli ennen kuin korvani kuuroutuvat. Katson huoneeni ilmoitusnäyttöä ja tajuan, että tänään on ensimmäinen päivä tammikuuta, mikä tarkoittaa näyttöpäivää kaikilla areteilla, eli 16 vuotta täyttäneillä avaruusasema Minoriksen asukkailla. Näyttöpäivä. Käteni alkavat täristä. Tänään menen ensimmäistä kertaa ulos.

Puen yksinkertaisen mustan kokovartalopuvun ja laitan pitkät ruskeat hiukseni letille. Huomaan kellon olevan jo melkein kahdeksan, joten nappaan huoneeni avaimet yöpöydältäni ja menen hämärään käytävään, joka on täynnä minua nuorempia oppilaita, joilla on vielä monta vuotta edessä ennen ulkoavaruuteen pääsyä. Missäköhän kaikki muut aretit ovat? Näen Justinin käytävän päässä viittomassa minulle jotain. En kuule häntä melun takia, joten lähdän kävelemään häntä kohti ja sitten kuulen Justinin sanat: "Odette! Odette! Missä sinä olet ollut? Muut menivät jo! Tule nyt!" "En meinannut päästä sängystä ylös", minä huohotan. Justin ottaa minua ranteesta kiinni ja raahaa minut muiden arettien luo isoon saliin.

Noin sata 16-vuotiasta seisoo isossa ryppäessä Minoriksen pienemmässä, mutta silti melko suuressa juhlasalissa. Tunnelma on hermostunut, eikä mikään ihme juttujen perusteella, joita olen ulkomaailmasta kuullut. Kuulemma ihmiset muuttuvat siellä, näkevät näkyjä ja tulevat hulluiksi. Ulkomaailma on kuin iltasatu, jolla pelotellaan lapsia pysymään poissa hankaluuksista. "Olisi tyhmää kysyä, jännittääkö sinua. Joten taidan olla vain hiljaa", Justin kuiskaa minulle. Olen pelännyt ulkoavaruutta niin kauan kuin muistan ja Justin tietää syyn siihen. Olen tuntenut Justinin kolmevuotiaasta asti, kun olimme vielä tarhassa. Hän on paras ystäväni ja me olemme erottamattomia. Porukkaamme kuului myös neljä vuotta minua vanhempi siskoni Adele, mutta muutama vuosi sitten kaikki muuttui.

Adele oli ollut 16-vuotias, niin kuin minä olen tällä hetkellä ja hänenkin täytyi muiden arettien tapaan käydä avaruudessa ensimmäistä kertaa. Muistan, kuinka hän oli aina ollut niin kiinnostunut ulkoavaruudesta ja oli odottanut tätä päivää koko ikänsä. Kaikkien järkytykseksi, Adele ei koskaan palannut. Muuta meille ei kerrota, niin kuin ei Minoriksen ulkopuolisista asioista yleensäkään kerrota paljoa. Olin silloin vasta 12-vuotias ja siskoni oli paras ystäväni. Minuun sattui, enkä ymmärtänyt, miksi kukaan ei kertonut, mitä hänelle tapahtui.

Adelen katoamisen jälkeen eristäydyin muista ihmisistä melkein kokonaan, enkä halunnut puhua kenellekään, paitsi Justinille. Kesti vuosia ennen kuin pystyin edes sanomaan hänen nimeään, enkä vieläkään ole toipunut siitä täysin. Näen vieläkin painajaisia, joissa Adele on ulkona ja hänelle tapahtuu milloin mitäkin. Justin on ainoa, joka on pysynyt tukenani. Edes vanhempani eivät tieneet, mitä tehdä kanssani, kun en enää puhunut kenellekään. He eivät muutenkaan ole olleet elämässäni kovin suuressa roolissa. Isä on Minoriksen varakapteeni ja hän on koko ajan töissä. Äidilläkin on töitä avaruusaseman keittiössä, mutta ei läheskään yhtä paljon kuin isällä. Kumpaakaan heistä ei minun elämäni ole paljoa kiinnostanut.

Havahdun, kun huomaan isäni keskellä juhlasalin lavaa. Hän on viimeinen ihminen, jonka haluaisin ohjaajakseni avaruuskävelyille, mutta minulla ei taida olla valinnanvaraa. Hän aloittaa puheensa: “Hei kaikki avaruusasema Minoriksen aretit. Olen Dominik Flinck, aluksen varakapteeni, ja toimin tänään ohjaajananne. Olette kaikki varmasti tietoisia siitä, mitä tänään tapahtuu. Teidän ei tarvitse olla peloissanne, sillä ainoa vaara avaruudessa on hapen puute sekä kylmyys, mutta pukunne ovat uusinta teknologia eikä vaaratilanteita pitäisi syntyä. Ulos mennään pareittain aakkosjärjestyksessä.” Katson lavan yläpuolella olevaa isoa näyttöä ja huomaan minun ja Justinin olevan pari, niin kuin melkein aina, koska sukunimeni on Flinck ja Justinin on Fox. “Etsikää parinne ja menkää aakkosjärjestyksen mukaiseen jonoon. Seuratkaa sitten minua”, isäni lisää vielä.

Justin suostuttelee minut jonon alkupäähän, jonne kuulumme, vaikka itse menisin mieluiten viimeisenä. Kävelemme reipasta vauhtia Minoriksen käytäviä pitkin ja päädymme isoon huoneeseen, jonka seinät ovat täynnä outoja avaruuspukuja. Ainoa asia, jota pystyn ajattelemaan on Adele tuollaisessa puvussa yksin avaruudessa. “Älkää koskeko mihinkään ennen kuin saatte omat pukunne. Puvut kuljetetaan luoksenne järjestyksessä. Olkaa tarkkoja, ettette ota jonkun muun pukua, koska ne ovat eri kokoisia”, isäni sanoo kuuluvasti. Pian luokseni lentää hopean värinen puku, jossa lukee: *Avaruusasema Minoriksen asukas nro. 30772, Odette Flinck*. Puen sen varovasti päälleni. Huomaan kuinka painava se on ja horjahdan, mutta Justin ottaa minut kiinni ja naurahtaa: “Koitas nyt pysyä pystyssä”. “Yritetään”, mumisen Justinille.

Kun kaikki ovat pukeneet pukunsa, lähdemme isäni johdolla toiseen isoon huoneeseen, jonka katosta roikkuu silmiä särkevän kirkkaita lamppuja. Ympäri huonetta on kuparin värisiä penkkejä ja tuoleja varmaan noin sadalle ihmiselle. “Täällä odotatte, että nimenne kuulutetaan ja siirtymiskapseli tulee hakemaan teidät. Jokainen vuoro kestää noin kymmenen minuuttia. Vartijat pitävät huolen, ettette ala riehumään”, isäni paasaa. Etsimme Justinin kanssa huoneen laidasta kaksi tuolia, joille istumme odottamaan vuoroamme. Pelkoni vain voimistuu, kun näen ihmisten menevän kapseliin, joka nousee ja katoaa katossa olevaan aukkoon. Justin huomaa kuinka tärisen ja hän halaa minua. “Sulla ei oo mitään pelättävää. Muista, että mä oon siellä sun kanssas ja pidän kyllä huolen, että pysyt turvassa”, Justin kuiskaa korvaani.

Justinin sanat rauhoittavat minua hiukan, mutta olen silti niin hermostunut, että kurkkuni on ihan kuiva. Huomaan huoneen toisella puolella vesiautomaatin, joten päätän hakea vettä. Painavassa puvussa on edelleen vaikea liikkua, enkä kypärän takia näe kunnolla eteeni. Päätän ottaa kypärän pois ja lasken sen maahan. “Minne sä oot menossa?” Justin kysyy. “Haen vaan vähän vettä”, vastaan nopeasti. Lähdän kävelemään kohti automaattia, mutta kompastun kypärääni, jonka juuri laskin siihen, mutta unohdin sen kun puhuin Justinille. Kaadun kovalle lattialle ja puvustani kuuluu outo poksahdus. En kiinnitä ääneen huomiota vaan yritän nousta tuijottavista katseista huolimatta. Justin auttaa minut ylös ja kysyy hätäntyneenä: “Ootko sä kunnossa?” “Joo. Mä vaan kompastuin tohon tyhmään kypärään”, sanon nolostuneena. “Istu sä tähän niin mä haen sulle sitä vettä”, Justin käskää.

Hetken kuluttua kuuluu: *Seuraava pari, Odette Flinck ja Justin Fox*. Sanat kaikuvat päässäni ja pysähdyn siihen paikkaan. Justinin on pakko kiskoa minut ylös penkistä ja raahata minut kapseliin. Kapselissa jalkani eivät kannata ja otan tukea seinästä. Kapselin ovi aukeaa ja astumme pieneen huoneeseen, jossa isäni odottaa muutaman vartijan kanssa. Yksi vartijoista ottaa kypäräni ja laittaa sen päähäni, koska en itse sitä tee. “Odette, ymmärrän miksi sinua pelottaa, mutta kaikkien arettien on lain mukaan pakko suorittaa näyttöpäivän ohjelma”, isäni sanoo muka ymmärtäen pelkoni. “Pystymme puhumaan toisillemme pukujen avulla”, hän lisää. Justin ottaa minua kädestä ja kävelemme suljetun liukuoven eteen. Ovi aukeaa ja siirrymme eräänlaiseen välihuoneeseen. Ovi takanamme sulkeutuu ja katson edessä olevaa toista ovea, joka avautuu kohta. “Kaikki menee hyvin. Usko pois”, Justin yrittää rauhoitella minua.

Viimeinen ovi edessämme aukeaa ja mahdottomalta tuntuva maisema tulee esiin. Vasemmalla puolellani näkyy kaikissa sateenkaaren väreissä hohtavaa tähtisumua, oikealla puolellani näen isoja asteroideja ja pienempiä meteoroideja. Kaikkialla ympärilläni näen kirkkaita tähtiä, joista osan tunnen nimeltä. Canopus, Sirius sekä Pohjantähti, jonka mukaan avaruusasemamme on nimetty. Kaikkia taivaankappaleita ympäröi loputon pimeys. Dominik kiinnittää meidät alukseen hopeisella köydellä, joka vetää meidät takaisin, kun sen aika tulee. Astumme tasanteelta pois ja jäämme leijumaan keskelle tyhjiyttä. Katson ääretöntä maailmankaikkeutta ja kyynel vierähtää poskelleni. “Onko kaikki hyvin?” Justin kysyy ihmeissään. “Tämä on vain niin kaunista”, minä huokaisen.

Yhtäkkiä hengittäminen tuntuu hankalalta ja minua alkaa pyörryttää. “Happisäiliössäni taitaa olla jokin vikana”, minä sanon hengästyneenä. “Voi ei! Se meni varmaan rikki, kun kaaduit silloin odotushuoneessa!” Justin huutaa hätäntyneenä. “Selvä, ei syytä huoleen. Palataan alukselle”, Dominik tokaisee samalla kun painaa nappia, jolloin köysi alkaa vetää meitä takaisin alukselle. Vaikka ehdimme leijua melko kauas, olemme takaisin aluksella muutamassa sekunnissa. Astumme takaisin tasanteelle ja isäni irrottaa köydet puvuistamme. Tähtiä on yhtäkkiä neljä kertaa enemmän kuin aikaisemmin ja Justinakin näyttää moninkertaiselta. Olen pyörtymäisilläni ja isäni on juuri painamassa nappia, joka sulkisi uloimman oven ympärillämme, mutta sitten näen jotain kaukana aluksesta. Jotain, josta ei voi erehtyä.

Adele. Näen siskoni suoraan edessäni, mutta kymmenien metrien päässä. Kaikki muu on epäselvää, mutta yhdestä asiasta olen varma: Adele on tuolla ja minun on päästävä hänen luokseen. Potkaisen tasanteen reunasta vauhtia vähillä voimillani ja lähden leijumaan kohti häntä, kohti tyhjiyttä. Juuri nyt en välitä Justinista, isästäni, Minoriksesta, enkä mistään muusta, paitsi Adelesta. Koko elämäni on ollut täyttä sotkua, mutta nyt asiat loksahtavat paikoilleen. Tämä on ainoa asia, joka tuntuu nyt oikealta. En pysty edes ajattelemaan mitään muuta. Olen niin onnellinen. Niin onnellinen. Kiitos Adele. Kiitos.